סתם משחקין בכדור כמה דעיילי כו'. לפ מסתבר לפרש כלפ לעניין חיוב מיתה כמיזד דלפי קלי גברא תוך מרבע תמות ואתרו ביה וקיבל עליו התראה ממילי פטור הא ולפי מתכוין הוא אלפ נראה כלשון רשאין שפירש בקונטרס דלעניין גלות מילי כלדרשינן שלפני כילד הרגל (ב"ק ד' כו: ושם) ואפשר לפ שלפ פרט למתכוין לזרוק שמיס וזרק מרבע והוא הדין נתכוין לזרוק ד' וזרק ג' כי הכא דשמא משחקין בכדור מתכוין שתלך תוך לד' תמות ולפ תוך ד' תמות ומיהו קשה מי למיפטריה מגלות קאמר פרט למתכוין לזרוק ג' וזרק ד' הא דתמרינן בריש אלו הן הגולין (מכות ד' ז: ושם) (שם בשמעת) בלפ ליכא פרט למתכוין לפ זה והלכה לפ כילד אחר ואפשר לפ שלפ פרט למתכוין לזרוק מרבע ואפשר דומיא דכתיב בריש בשמעת מקרא ואלה המשפטים מוקמי בלפ לפיה דפרשת ואלה מסעי הוה ליה למעוטי ההוא דדמי טפי לפטור כגון נתכוין לפ זה והלכה לפ אחר ולפ נתכוין לזרוק לפ שלפני כילד הרגל (ב"ק ד' כו: ושם) פירש בקונטרס לשון אחר דחייב גלות וכן נראה לר"ת ולפ לגמרי כפירושו דפירש פרט לנתכוין לזרוק ג' וזרק ד' דלפ הוי בכלל כי יזיד דכתיב בתריה בלפ פרט דלפ הוי בכלל מכה מיס ומת דכתיב לעיל מיניה ולהכי פי' לפ מתוקמא שמעתין לעניין גלות אלפ לעניין חיוב מיתה כלשון שי שבקונטרס ור"ת ואמאי מיפטרי לחייב גלות לנתכוין לזרוק ג' וזרק ד' מהיכא ס"ד לפטור ולפטור ממיתה ואלפ לפ אתא לפטור דשוגג פטור ממיתה וי"ל דהוה פטריין ליה מבלפ לפיה כמו נתכוין לפ זה והלכה לפ אחר ועוד יש לפרש דלעולם נתכוין לזרוק ג' וזרק ד' פטור מגלות ולפ קשיא מידי מהכי דמכות דלהכי נקט בריש לפ זה משום דהתחיל לזרוק קרא דבלפ לפיה בריש והתנא רצה להזכיר הפשוט יותר תחלה ור"ת ואמאי מיפטרי בפרק אלו הן הגולין (מכות ד' ז: ושם) (מבשגגה) לפטור נתכוין להכרוג בהמה והרג את האדם הא על כרחך היינו לו נתכוין לזרוק לפ זה והלכה לפ אחר לו נתכוין לזרוק ג' וזרק ד' וי"ל דהאדם והבהמה זה בלפ זה אי נמי כסבור בהמה ונמלא אדם ומיהו תימה הא דפליגי רבי ורבנן בריש אלו הן הגולין (שם) בנשמט הברזל מקתו ומן העץ המתבקע דמר מחייב בהאי ומר מחייב בהאי אמאי חייב הא הוי כמו נתכוין לזרוק ג' וזרק ד' שנתכוין לבקעת עצים שלפניו והלך למרחוק: בגוסס

בשעתיה הכא בלא שרגא נמי מתחיל הבלא בשעתיה: (סימן סול"ם תרי"ס סמני"ן בכות"ל) אמר רבא [א]דחפו לבור וסולם בבור ובא אחר וסילקו ואפילו הוא קדם בבור ובא אחר וסילקו ואפילו הוא קדם וסילקו פטור דבעידנא דשדייה יכול לעלות הוא ואמר רבא [ב]זרק חץ ותרים בידו ובא אחר ונטלו ואפילו הוא קדם ונטלו פטור דבעידנא דשדייה ביה מיפסק פיסקיה גיריה ואמר רבא זרק בו חץ וסמנין בידו ובא אחר ופיזרן ואפי' הוא קדם ופיזרן פטור דבעידנא דשדא ביה יכול להתרפאות הוה א"ר אשי הלכך אפילו סמנין בשוק א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי נזדמנו לו סמנין מהו אמר ליה [ג]הרי יצא מבית דין זכאי ואמר רבא [ד]זרק צרור בכותל וחזרה לאחוריה והרגה חייב ותנא תונא כגון אלו המשחקין בכדור שהרגו במזיד נהרגין בשוגג גולין בשוגג פשיטא במזיד נהרגין איצטריך ליה מהו דתימא התראת ספק היא מי יימר דהדרה קמ"ל תני רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו כגון אלו המשחקין בכדור [ה]שהרגו תוך ארבע אמות פטור חוץ לארבע אמות חייב אמר ליה רבינא לרב אשי היכי דמי אי דקא ניחא ליה אפילו פורתא נמי אי דלא ניחא ליה אפילו טובא נמי לא אמר ליה סתם משחקין בכדור כמה [ו](דעיילי טפי) מינח ניחא ליה למימרא דכה"ג כחו הוא ורמינהי [ז]ה"המקדש ונפל קידוש על ידו או על הצד ואחר כך נפל לשוקת פסול הכא במאי עסקינן בשותת תא שמע [ח]מחט שהיה נתונה על החרם והזה עליה מפק על המחט הזה מפק על החרם הזה ומיצה עליה הזאתו פסול אמר רב חיננא בר יהודה משמיה דרב מצא איתמר [ט]אמר רב פפא [י]האי מאן דכפתיה לחבריה ואשקיל עליה בידקא דמיא [יא]הני מילי בכה ראשון אבל בכה שני גרמא בעלמא הוא ואמר רב פפא [יב]זרק צרור למעלה והלכה לצדדין והרגה חייב אמר ליה מר בר רב אשי לרב פפא מ"ט משום דכחו הוא אי כחו תיזיל לעיל ואי

מי חטאת נפקר. נתינת חפר על המיס קרי קידוש כדתנן בפסכת פרה (פרק ו מ"ב) [יב](הרי קודש) לף על המיס: **ואח"כ נפל לשוקת.** אבן חלולה שהמיס נכנסין בו מן המעין דרך נקב שפופרת דכתיב (במדבר יט) מיס חיים אל כלי שתהא חיותן בכלי. וקא ס"ד דהאי נפל דקתני כגון שנפל על ידו בכח או על הלד כלומר על לד הכלי ומשם ניתז בכח לשוקת וקתני דפסול: **בשופת.** לף ניתז מכח נפילה רשפופה אלא מעצמו חזר ושתת מידו לשוקת. שותת כמו (ברכות דף כב:) מיס שותתין על ברכיו קולי"ר בלע"ז שאינו ניתז למרחוק אלא נופל ויורד כנגדו: **והוה עליה.** ונתכוון להזות עליה לטהרה מטמא מת והזיה נרחית עליה אבל ספק על המחט נפל הזיה כשיופלת מידו ספק על החרם הזה תחלה: **ומילה עליה.** כלומר ומן החרם חזרה ונתזה עליה וקתני פסולה אלמא לאו כחו הוא: **מלא תחמר.** לאו לשון מלוי להוה המתזה[יג] קתני אלא לשון מליחה כלומר ההזאה נמלחת עליה ואין ידוע אם נתחלה הזה עליה או חזר מכח היתוך או שמא אף זה אלא אל החרם הזה והיה מדרון והלכה ההזאה על המחט דליכא כאן כלל: **דכפתיה.** קשר ידיו ורגליו על ספת היס: **ואשקיל עליה בידקא דמיא.** הפנה את מרוצת המיס עליו: **גיריה דידיה הוא.** הן הן תליו והרי הוא כחורק בו אך וכדמפרש ואזיל שהמיס נתיס כאן רלשון עליו מיד כגון שהניחו סמוך לספת היס והשפה מדרון: **בכה ראשון.** כשפינה להם דרך לנד זה מיד נפלו עליו דהוי כאן: **אבל בכה שני.** שהניחו רחוק קלת ולא נפלו המיס מיד בשלמן מגדרותיהן עליו אלא לאחר מכאן הלכו על המקום שהוא שם גרמא הוא ולא מכאן: **והלכה לצדדין.** דרך נפילתה שלא כנגדו אלא כשהיא מוזרת לארץ היתה מתרחקת לצדדין אבל שם נפלה נוכחה והרגה פטור דלאו כאן הוא אלא מוזרת לארץ מאליה: **תיזיל לעיל.** להא כלפי מעלה זרקה כנגדו ולא לצדדין:

כ א ב מיי' פ"ג מהל' רוצח הלכה יג:
כא ג ד מיי' שם הי"ב:
כב ה מיי' פ"ט מהלכות פרה אדומה הל' ג:
כג ו מיי' שם פי"ב הלכה ג:
כד ז ח ט מיי' פ"ג מהלכות רוצח הלכה יג:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה זכאי וכו' נתכוין כל"ל ומות ו' ממקו: (ב) בד"ה כגון אלו המשחקין וכו' ולמאי שזרקו הוא כך וכו' אם יכול לכוין ואשמועינן תנא דאם ההוא דזרק בכותל נתכוין שיהרוג את חבירו:

לעזי רש"י

קולי"ר. לשפוך.

מוסף רש"י

הרי יצא מבית דין זכאי. והא נפקא לן מנזיק אל תהרוג בפרק אחד דיני ממונות (לעיל לג:) מגין ניזוק מב"ד זכאי ואמר אחד יש לי ללמד עליו חובה שאין מחזירין אותו שנאמר ולדיק אל תהרוג (לקמן עח:). דכפתיה. קשרו, ואשקיל עליה בידקא דמיא. שהפנה המיס לעבור עליו וניעגוהו, גירא דידיה הוא. דהכרוג ממש בחומת המיס והן הן כלי זינו ולא הוי גרמא (חולין קז:). **בכה ראשון.** שקשרו ממוך לספת המיס וכיון שנקב נקב בספת המיס מיד נלו המיס לפיו (שם). **אבל בכה שני.** שקשרו כרחוק והמיס הלכו סס, ולא"פ שהוא נקב הנקב והפכו לסס, פטור דגרמא בעלמא הוא (שם).

אי לאו כחו הוא תיזיל לתחת אלא כח כחוש הוא ת"ר הכוהו עשרה בני אדם בעשרה מקלות ומת בין בבת אחת בין בזה אחר זה פטורין רבי יהודה בן בתירא אומר בזה אחר זה האחרון חייב מפני שקירב את מיתתו אמר ר' יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ואיש כי יכה כל נפש אדם רבנן סברי כל נפש עד דאיכא כל נפש ור' יהודה בן בתירא סבר כל נפש כל דהוא נפש אמר רבא הכל מודים בהורג את הטריפה שהוא פטור בגוסס בידי שמים שהוא חייב לא נחלקו אלא בגוסס בידי אדם מר מדמי ליה לטריפה ומר מדמי ליה לגוסס בידי שמים מאן דמדמי ליה לטריפה מאי טעמא לא מדמי ליה לגוסס בידי שמים גוסס בידי שמים לא איתעביד ביה מעשה האי איתעביד ביה מעשה ומאן דמדמי ליה לגוסס בידי שמים מ"ט לא מדמי ליה לטריפה טריפה מחתכי סימנים הא לא מחתכי סימנים תני תנא קמיה דרב ששת ואיש כי יכה כל נפש אדם להביא המכה את חבירו ואין בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב אין בו כדי להמית פשיטא אלא יש בו כדי להמית ובא אחר והמיתו שהוא חייב וסתמא כרבי יהודה בן בתירא אמר רבא ההורג את הטריפה פטור וטריפה שהרג בפני ב"ד חייב שלא בפני ב"ד פטור בפני ב"ד (מאי טעמא) חייב דכתי' ובערת הרע מקרבך שלא בפני ב"ד פטור דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה וכל עדות שאי אתה יכול להזימה לא שמה עדות ואמר רבא הרובע את הטריפה חייב שרבע בפני ב"ד חייב שלא בפני ב"ד פטור בפני ב"ד חייב דכתיב ובערת הרע מקרבך שלא בפני ב"ד פטור דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה הא תו למה לי היינו הך הרובע את הטריפה איצטריכא ליה מהו דתימא ליהוי כמאן דמשמש מת וליפטר קמ"ל דמשום הנאה הוא והא אית ליה הנאה ואמר רבא עדים שהעידו בטריפה והוזמו אין נהרגין עדי טריפה שהוזמו נהרגין רב אשי אמר אפילו עדי טריפה שהוזמו אין נהרגין לפי שאינן בזוממין ואמר רבא שור טריפה שהרג חייב ושור של אדם טריפה שהרג פטור מאי טעמא אמר קרא השור יסקל וגם בעליו יומת כל היכא דקרינא ביה וגם בעליו יומת קרינן ביה השור יסקל וכל היכא דלא קרינן ביה וגם בעליו יומת לא קרינן ביה השור יסקל רב אשי אמר אפילו שור טריפה נמי שהרג פטור מאי טעמא כיון דאילו בעלים הוו פטירי שור נמי פטור: שיסה בו את הכלב וכו': אמר רב אחא בר יעקב כשתמצא לומר לדברי ר' יהודה ארם נחש בין שיניו הוא עומד לפיכך מכיש בסייף ונחש פטור לדברי חכמים ארם נחש מעצמו הוא מקיא לפיכך נחש בסקילה והמכיש פטור: **מתני'** המכה את חבירו בין באבן בין באגרוף ואמדוהו למיתה והיקל ממה שהיה ולאחר מכאן הכביד ומת חייב ר' נחמיה אומר פטור שרגלים לדבר: **גמ'** תנו רבנן את זו דרש רבי נחמיה אם יקום והתהלך בחוץ על

בגוסס בידי אדם. תימה לומו שעשאו גוסס ממאי פטור הא רוב גוססין למיתה ומהיכן בירש בן סורר (לעיל דף סט:) דהולכין בדיני נפשות אחר הרוב והכא חבירו ומאדוהו למיתה ומת מי לא מיחייב והא נמי אמוד למיתה הוא וי"ל דכיון שהקילה עליו תורה שחזקתן לומו כלאחרינן נסמון ומע"פ שאמדוהו למיתה אין הורגין כל זמן שהוא מי ויושנין נמי דלומדין למיתה ומי לף על גב דרובא מייתי הלכך כיון שבא אחר והרגו פטור ומדע להא מסכתן גוסס בידי שמים דנפשא כמי למייב את הורגו מע"ג דרוב גוססין למיתה הלכך אין לתמוה בגוסס בידי אדם מ"ם נחשבנו

כאי לפטור מי שעשאו גוסס:

מר מדמי ליה לטריפה וכו'. לף על גב דקרמי קא דרסי

מיפטרין ליה להני טעמי:

ההורג את הטריפה פטור. לפי' למ"ד טריפה מיה דקופו שיעות בהבלה זו ומדע להא דבא מיה ליה טריפה מיה בפרק קמא דתמורה (דף יפ: ושם) ומיהו נלמה דהתם גרסינן רבה בר פלוגתיה של רב חסדא ועוד דסבריתיה הפוכה בפרק קמא דבכורות (דף ג. ושם) :

בפני בית דין חייב. כיון דלאוהו ביום שדנין על לייתם לאי לאוהו בלילה בעי עדות בלמוכח בהמוכל (ב"ק ד' 5: ושם) וכיון דבעי עדות בעין עדות שאתה יכול להזימה: **שור טריפה שהרג חייב.** לע"ג דבסילהי פרק ד' וה' (שם דף מד:) פטרינן לרבי שמעון שור שנתכוין להרוג את זה והרג את זה מטעם דכמיתת בעלים כך מיתת השור לף לאי דמי להתם הטעם שוה לשניהם אבל הכא באדם שייך לפטור מטעם עדות שאי אתה יכול להזימה ובשור לף שייך לתם הוזמו עדים משלמים דמי שור טריפה לבעלים:

מגדף

אי לאו כחו הוא תיזיל לתחת אלא כח כחוש הוא. מיהו כמו חזק אלף קלת כמו יש כאן אלא לזלה **כחוש הוא.** מיהו כמו חזק אלף קלת כמו יש כאן ואפי לזלה לעיל משום שכלה כח חזק הזריקה והאבן מחזרת לתרץ אבל עדיין הולכת היא ממקלת כמו: ס"ג **ר' יהודה בן בתירא הומר בזה אחר זה האחרון חייב מפני שקירב את מיתתו.** פרש"י ז"ל דכיון שהכה ראשון ומת מיד כשהכה שני הרי הוא כמי שהרגו ואין השני חייב אלא מפני שקירב את מיתתו ואין נראה דאם כן אפילו הכה שלישי ורביעי נמי לא יתחייבו אלא מפני שקירבו את מיתתו ועוד דאמאי קרי ליה האחרון הא אפילו הכה ראשון נמי לא יתחייב אלא מפני שקירב את מיתתו ועוד דאמאי קרי ליה מפני שקירב את מיתתו הא מיתתו בידי שמים היתה

לד א ב מיי' פ"ל מהל' רוצח הלכה ג:
לה ג מיי' שם הלכה ב:

מוסף רש"י

על משענתו. כדמתרגמינן על בוריו, שפב לכמו ולימתו כרמשנון (כתובות לג:). **מלמד שחובשין אותו.** לו נאמר מקרא זה אלא ללמדך להיכא דהכהו ולא מת ואפל למשכב יתפשו את המכה ההוא שנראה שהמורעין עד שנראה אם יקום והתהלך בחוץ על משענתו ונקה המכה ופצה על גב דכתיב כי לא פורש מה יעשה לו, היינו שלא היה יודע אם בקלילה תמורה אם בחנק הקל, כדמפרש ואזיל (רשב"ם ב"ב קיט:). **שהרי יצא מב"ד זכאי.** כלומר הואיל וקודם עמדו בדין מלאו לו זכות, אין לנו למייבו (לעיל עז:).

מנדף הוראת שעה היתה. מיכא למאן דאמר לקמן (דף פ:) מקושש נמי הוראת שעה היתה:

לא היה יודע באיזו מיתה. ואע"ג דמיתה קתם מנק היא מתוך הסבלת היה מדמה לעובד עבודת כוכבים דבסקילה [ד]ממלל שבת בפרהסיא ככופר בעיקר דכופר במעשה בראשית:

בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיב תרי אומדני בו'. ולאו לפוטרו ממיתה לימטרין דקתמרינן לעיל וכי ס"ד שזה מהלך וזה נהרג אלא ודאי מקושש המאי דרשי ביה מלמד [א]שחובשין אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה ילף ממקושש ורבנן נמי לילפי ממקושש מקושש בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטלה במאי לאפוקי האי דלא ידעינן אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא ורבי נחמיה ילף ממגדף דלא הוה ידע אי בר קטלא הוא וחבשוהו ורבנן מגדף הוראת שעה היתה כדתניא [ו] יודע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שנאמר [ז]מחלליה מות יומת אלא לא היה יודע באיזו מיתה נהרג שנאמר [ח]כי לא פורש וגו' אבל מגדף לא נאמר בו אלא [ט]לפרש להם על פי ה' שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיבי תרי אומדני חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אלא לרבנן תרי אומדני למה לי חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת לא צריך קרא [י]שהרי יצא מבית דין זכאי על משענתו ונקה המכה וכי תעלה על דעתך שזה מהלך בשוק וזה נהרג אלא זה שאמדוהו למיתה והקל ממה שהיה ולאחר כך הכביד ומת שהוא פטור ורבנן האי ונקה המאי דרשי ביה מלמד [א]שחובשין אותו ורבי נחמיה חבישה מנא ליה ילף ממקושש מקושש ורבנן נמי לילפי ממקושש מקושש בר קטלא הוא ומשה לא הוה ידע קטלה במאי לאפוקי האי דלא ידעינן אי בר קטלא הוא אי לאו בר קטלא הוא ורבי נחמיה ילף ממגדף דלא הוה ידע אי בר קטלא הוא וחבשוהו ורבנן מגדף הוראת שעה היתה כדתניא [ו] יודע היה משה רבינו שהמקושש במיתה שנאמר [ז]מחלליה מות יומת אלא לא היה יודע באיזו מיתה נהרג שנאמר [ח]כי לא פורש וגו' אבל מגדף לא נאמר בו אלא [ט]לפרש להם על פי ה' שלא היה משה יודע אם הוא בן מיתה כל עיקר אם לאו בשלמא לרבי נחמיה היינו דכתיבי תרי אומדני חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אלא לרבנן תרי אומדני למה לי חד אמדוהו למיתה וחיה וחד אמדוהו לחיים ומת ורבי נחמיה אמדוהו לחיים ומת לא צריך קרא [י]שהרי יצא מבית דין זכאי

[א]תנו רבנן המכה את חבירו ואמדוהו למיתה וחיה פוטרין אותו אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אומדין אותו אומד שני לממון ואם לאחר כן הכביד ומת הלך אחר אומד האמצעי דברי רבי נחמיה וחכמים אומרים אין אומד אחר אומד תניא אידך [ב]אמדוהו למיתה אומדין אותו לחיים לחיים אין אומדין אותו למיתה אמדוהו למיתה והקל ממה שהיה אומדין אותו אומד שני לממון ואם לאחר כן הכביד ומת משלם נזק וצער ליורשים מאימתי משלם משעה שהכהו וסתמא כרבי נחמיה: **מתני'** נתכוין להרוג את הבהמה והרג את האדם לעובד כוכבים והרג את ישראל לנפלים והרג את בן קיימא פטור [ג]נתכוין להכותו על מתניו ולא היה בה כדי להמיתו על מתניו והלכה לה על לבו והיה בה כדי להמיתו על לבו ומת פטור נתכוין להכותו על לבו והלכה לה על מתניו והיה בה כדי להמיתו על מתניו ומת חייב נתכוין להכותו בקטנה והלכה לה בגדולה בגדולה והלכה לה בקטנה בין בזכר בין בנקבה בין בשפחה חייב נתכוין להכותו בשפחה והלכה לה בבת חורין בבת חורין והלכה לה בשפחה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה חייב נתכוין להכותו בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בבת חורין והלכה לה בשפחה בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה פטור נתכוין להכותו בגדולה והלכה לה בקטנה בנקבה והלכה לה בזכר בשפחה והלכה לה בבת חורין פטור נתכוין להכותו בבת חורין והלכה לה בשפחה בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין פטור נתכוין להכותו בחבירו והלכה לה בעצמו בעצמו והלכה לה בחבירו בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין פטור נתכוין להכותו בבהמה והלכה לה בחבירו בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בבת חורין והלכה לה בשפחה בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בשפחה והלכה לה בבת חורין בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בגדולה והלכה לה בקטנה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בנקבה והלכה לה בזכר בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בזכר והלכה לה בנקבה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בגדולה והלכה לה בקטנה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בשפחה והלכה לה בבת חורין בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בבת חורין והלכה לה בשפחה בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בחבירו והלכה לה בעצמו בעצמו והלכה לה בחבירו בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין פטור נתכוין להכותו בבהמה והלכה לה בחבירו בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בשפחה והלכה לה בבת חורין בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בזכר והלכה לה בנקבה בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בקטנה והלכה לה בגדולה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בגדולה והלכה לה בקטנה בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בנקבה והלכה לה בזכר בין בזכר בין בנקבה בין בקטנה בין בגדולה בין בשפחה בין בבת חורין חייב נתכוין להכותו בזכר והלכה לה בנקב

והיה בה כדי להמית על לבו. התם הזמת הס תכה על לב דמויה להרוג אבל על המתניס אין בה כדי להמית פטור דתרתי בעינן שיהא מתכוין למכת מיתה ושיכוו מכת מיתה דהס לא מתכוין למכת מיתה התראת ספק היא דהתרו בו אל מזרוק דשמא תלך על נבו:

נב"מ אי נימא ספיפא. דקאמר ת"ק מתכוין להכות את הגדול והלכה לה על הקטן ומת חייב אלמא מתכוין להכות את הגדול והרג את זה והרג את זה חייב: **ר"ש פוטר מיבעי ליה.** להא דהדיא קאמר לה ת"ק ולמה ליה לר' שמעון למהדר פרושא ומאי אפילו: **הא מתכוין להרוג אחת זה.** והתרו בו עליו להתראת ודאי הוא והרג את זה חייב דאיכא התראה על בן ברית והרי מתכוין לבן ברית והרגו ור"ש אומר וכו'. והאי דשביק רבי שמעון לסיפא דהדיא ומהדר לדוקיה דריש"ש דלא תימא ר"ש פוטר אכולהו ואפילו מתכוין על מתניו והלכה לו על לבו: **אמר לחד מיינייהו.** קא מיכוונא ולא מיכפת להי מיינייהו: **מאי.** לר"ש מקרי ליה מיתכוין לו ומיחייב או דילמא כיון דמי מוקא מחייד ומבקש ליה להאי הוה נמי ניחא ליה לאו מתכוין הוא: **אי נמי.** להכות את הגוף הזה אבל כסבור הוא שהוא רשוען ונמצא שמעון מי אמרינן כיון דלהאי גופא מיכוון מתכוין הוא לו או דילמא כיון דלהאי גברא לא מיכוין פטר ליה ר' שמעון: **עד שיאמר לפלוני אני מכוין.** ולאותו פלוני הרג וכי אמר לאד מיינייהו לא ייחד לאותו וכן כסבור לרשוען ונמצא שמעון לא זהו פלוני שנתכוין לו: **ורבנן לו.** קרא יתירא הוא נכתוב כי יהיה איש שונא לרעהו וקם עליו: **ורבנן.** לפלוגי עליה דרבי שמעון מאי דרשי ביה: **אמרי דבי רבי ינאי פרט לזורק אבן גו.** לאתויי מבורה של בני אדם כותים[ט] וישראלים אבל נתכוין לישראל זה והרג את חבירו לא מצא קרא למעוטי: **תיפוק ליה וכו'. אי נמי פלגא ופלגא.** למה לי קרא למפטריה הא כיון דמני למימר לכותים[ט] קא מתכוינא לישראל זה והרג את חבירו לא מצא קרא למעוטי: **